

UNIVERSITETET I
NORDLAND

Under utvikling

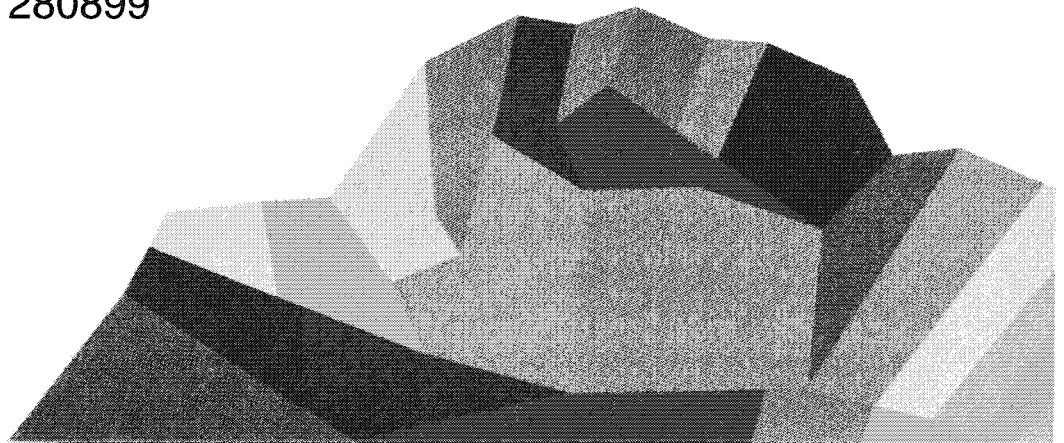
MU201L 000 – musikkformidling fordypning

Bacheloroppgave i musikkformidling fordypning

Høst 2010 - Vår 2011

[Hansen, Katriin Jesuette]

Studentnumme:r 280899

Innhold

Det store spranget.....	s.2
Nå hopper jeg i det.....	s.3
Under utvikling.....	s.4
Kommer det noen?.....	s.5
Øvelse gjør mester.....	s.6
Mange baller i luften.....	s.9
Den utfordrende lederrollen.....	s.10
Å tørre å ta plass.....	s.12
Blir jeg tatt på alvor.....	s.13
Å våge.....	s.16
Den skumle avsløringen.....	s.17
Min ukontrollerte ”maske”.....	s.18
”Believe”.....	s.21
Selvkritikk.....	s.22
En tryggere hverdag.....	s.25

Det store spranget

Publikum begynner å samle seg, det er kjente ansikter overalt, det er familien min. Mange av dem har ikke sett meg opptre på mange år, og jeg begynner å grue meg. Hva om de ikke liker konserten? Sangene mine er veldig personlige, og jeg er redd for at noen i salen skal forstå hvem de handler om. På den første sangen skal jeg spille gitar. Det har jeg ikke gjort offentlig siden tiende klasse, og jeg synes egentlig ikke at jeg er flink.

Klokken er to minutter over syv, nå er det på tide å gå på scenen. Jeg mottar stor applaus, ønsker publikum velkommen og forteller dem om konserten. Det henger fortsatt over meg at familien min er der ute, til og med faren min, som ikke har sett meg opptre på seks år. Jeg tar opp gitaren, setter meg ned og begynner å spille. Nervøsiteten banker i hele kroppen, og det er vanskelig å holde fokus på det jeg skal gjøre. Hva vil de si? Var det dumt å ha denne sangen med på konserten? Hodet mitt surrer. Sangen er ferdig, og mottar stor applaus. Jeg introduserer neste låt, her skal hele bandet være med. Det tar litt tid før alle er klar til å spille, og dette gjør at jeg føler jeg må si noe mer. Pratingen er absolutt ikke slik som planlagt, jeg tuller og flirer nervøst, slik som vanlig. Jeg blir irritert på meg selv, meningen var å være alvorlig når jeg pratet, ikke le ting vekk.

Sangen starter og alt går som smurt, jeg føler meg litt sliten i stemmen, og det kjennes ut som at jeg sprekker i starten av hvert refreng. Det irriterer meg, og jeg begynner å tenke på at jeg ikke skulle sunget så mye i dag. Jeg begynner å prate om neste sang, denne har jeg gjort mange ganger før, men det er noe som ikke føles rett. Pianisten glemte hvordan sangen var på generalprøven, og jeg er veldig redd for at han ikke kommer til å huske den nå. Sangen starter, og alt går slik det skal, helt til jeg kommer til andre vers. Å nei! Hvordan er teksten? Av en eller annen grunn har jeg begynt å syngte første vers på nytt, og for hver eneste strofe tenker jeg, "hvordan er teksten, hvordan er teksten". Jeg henter meg litt inn på siste linje i andre vers, men når broen kommer husker jeg fortsatt ingenting. Jeg finner på ny tekst og føler meg helt skrekkslagen. Det føles som hele publikum ser at jeg synger feil. Refrenget går som det skal og sangen er over. Skuffelsen kjennes i kroppen, dette er en sang jeg alltid får skryt av, jeg ville så gjerne gjøre den bra. Jeg stoppet i alle fall ikke, selv om den nye teksten jeg fant på ikke var perfekt. Jeg presenterer neste sang, og alt jeg tenker er "ikke syng feil, ikke syng feil, denne sangen skal jeg syngte rett". Sangen starter, og kroppen føles urolig, all

teksten føles merkelig og det kjennes som at jeg synger alt i feil rekkefølge, men etter første refreng går det mye bedre, og jeg gir alt.

Sangen er slutt, lettelsen strømmer til meg, nå har jeg funnet tilbake til følelsen jeg fikk etter tredje sang, den roen som jeg lette etter. I tillegg føler jeg en sterk trang til å bevise at jeg er flink, dette er tross alt siste sang. Bassen starter, jeg lar atmosfæren synke inn, og begynner å synge. Ja, dette føles rett. All slitenheten i stemmen er vekk, alt jeg føler er glede. Publikum er helt med, jeg gir av hele meg, og bandet tar litt av. Det virker som vi først nå har innsett hvor artig det er, å stå og spille på denne scenen. Sangen er over. Det bryter ut i begeistret applaus. Jeg står der på scenen i alt støyet, og kjenner en eventyrlig rus, ”tenk at jeg fikk det til”.

Nå hopper jeg i det!

Denne opplevelsen hadde jeg under en konsert for ikke så lenge siden. Jeg vil nå forklare detaljene rundt konserten, og reflektere rundt min opplevelse av prosjektet. Det står nedfelt i emneplanen som et eksamenskrav, at vi i forbindelse med musikkformidling fordypning skal lage en forestilling eller en konsert i løpet av studieåret. Vi kan velge fritt hva vi vil gjøre, om vi vil ha med andre, eventuelt hvor mange andre vi vil ha med. I emnebeskrivelsen for faget musikkformidling fordypning¹ (2010-2011) står oppgaven beskrevet slik ”Studenten skal gjennomføre en konsertproduksjon som skal godkjennes på forhånd av veileder/hovedinstrumentlærer. Konsertproduksjonen kan være f.eks. skolekonsert, institusjonskonsert, kafékonsert, offentlige kveldskonsert eller prosjekt i samarbeid med elever, medstudenter eller det frivillige musikkliv.” Vi har med andre ord veldig frie tøyler. Jeg brukte lang tid på å finne ut hva jeg ville gjøre, men turte til slutt å si det høyt: Jeg vil gjøre en konsert med selvkomponerte låter.

Min første ide var å lage et ”one woman show”. Altså en konsertforestilling der jeg skulle stå alene på scenen og akkompagnere meg selv på alle sangene, enten med piano eller gitar. Jeg har lenge hatt lyst til å utfordre meg selv musikalsk, og jeg tenkte at det ville være godt å ha en konsert alene, uten å behøve å regne med andre. Jeg blir som regel veldig stresset av å

1

<http://uin.no/index.php?ID=11245&lang=nor&displayitem=MU201L|000|1|20103|NO&module=studieinfo&type=emne>

arbeide sammen med andre musikere, fordi jeg aldri vet om de har forberedt seg godt nok. Etter noen samtaler med andre musikere og medstudenter, påpekte de at et slikt prosjekt kunne bli veldig tungt, og at det ofte er godt å ha andre å støtte seg på. Etter en tankeprosess fant jeg ut at de hadde flere gode poeng. Særlig siden det å gjøre en selvstendig konsert som varer lenge, var helt nytt for meg. De hadde også ett godt poeng angående det å ha noen å støtte seg på, på scenen, spesielt hvis noe går galt kan det være veldig beroligende og hjelpsomt.

Jeg kom fram til at jeg ikke var klar for å gi slipp på den tryggheten enda. Jeg ville inkludere de rytmiske studentene i klassen, og spurte de derfor om de kunne tenke seg å være bandet mitt. De hadde spilt noen av sangene mine før, og jeg visste derfor at lydbildet fungerte for mine sanger. Jeg spurte også en av dem som bruker å akkompagnere meg på piano om å være med. Han hadde også spilt noen av sangene mine før, og var veldig positiv. Bandet ble til slutt bestående av banjo, slagverk, to korister, bass/gitar, piano og meg. Dette er ikke den mest typiske besetningen man ser i et pop band, med tanke på at vi brukte banjo i stedet for el gitar. Men selv om det oftest er vanlig å bruke banjo til "bluegrass" musikk, og ikke til å spille poplåter, fungerte det veldig fint, og vi fikk et bra slutt uttrykk på konserten.

Det neste som måtte gjøres, var å planlegge hvor konserten skulle være. Det kom mange ideer på bordet; alt fra dramasalen på Universitetet i Nordland, foajeen i Bodø kulturhus eller en kafé i byen. Til slutt kom jeg fram til at Hunstad Kultursenter passet bra, både fordi jeg ville at min konsert skulle være en ettermiddags eller kveldskonsert, og fordi jeg ville at det skulle være en personlig stemning, med om lag 50 publikummere. Kultursenteret er ikke så stort, og av erfaring vet jeg at det er en sjarmerende og uformell atmosfære der. I tillegg kan publikum ta en kopp kaffe eller litt mat i kafeen i rommet ved siden av før og etter konserten. Etter en samtale med den ansvarlige på senteret ble vi enige om at jeg skulle få låne lokalet, lyd og lys helt kostnadsfritt. Vi ble enige om 20. januar klokken 19.00.

Under utvikling

Nesheim (1994:14-15) skriver at den gode musikkformidling preges av et variert musikkvalg: "I alle fall er det vanlig oppfatning at repertoarvalget er svært viktig for musikeren og ikke minst publikums interesse for en konsert. Repertoarvalget er naturlig nok avhengig av hvilket publikum musikeren vil henvende seg til. En skolekonsert innbyr til et annet programvalg enn

en konsert på et aldershjem, og en konsert på et samfunnshus på landsbygda vil kanskje inspirere musikeren til å velge et annet repertoar enn ved en konsert i et stort konserthus i en av våre største byer.” Repertoaret til konserten min skulle bestå av selvkomponerte sanger. Siden sangene var hele grunnen til konserten, ble all planleggingen rundt slik som valg av sted, tidspunkt og publikumsgruppe gjort for å passe til repertoaret.

Etter nøye vurdering valgte jeg å ha med syv sanger. Da ble konsertens varighet sannsynligvis 30-45 minutter og det synes jeg var en gunstig lengde, siden jeg var usikker på hvordan det var å ha en så lang konsert: Hvor sliten ville stemmen min bli? Hvor vanskelig ville det bli å huske teksten på så mange sanger? I tillegg tenkte jeg på at publikum ikke skulle kjede seg, og at på en konsert på over en time kan publikum fort miste interessen. Jeg bestemte meg for å ha sanger som handlet om min personlige og faglige utvikling, og valgte derfor å kalle konserten ”Under utvikling”. Repertoaret besto av sanger jeg skrev fra jeg var tolv fremtil i fjor høst, da jeg var tjueen. Sangene ble fremført i kronologisk rekkefølge.

Nesheim, Hjelle og Sæter (1997:59) uttrykker at kjernen i formidlingen, er det musikalske repertoaret musikeren møter publikum med. ”Med repertoaret starter den prosessen som skal føre fram til publikums opplevelse. Et repertoar kan inneholde ferdige komposisjoner som musikeren finner i et notebiblioteket, men det kan også være folkemusikk, standardlåter eller popmelodier som gir grunnlag for improvisasjoner direkte på scenen.” Det var derfor viktig for meg å ha en mening med hvorfor jeg ville fremføre akkurat de låtene jeg ville gjøre. Selv om det ikke er noen faste regler som forteller hvordan et repertoar skal være eller settes sammen, føler jeg at jeg som musiker må ha en tanke og en følelse bak. Slik at jeg skal kunne formidle best mulig på scenen, for å gi publikum en bra opplevelse av konserten. Jeg tenkte også på at låtene skulle passe sammen slik at konserten hadde en rød tråd, men at sangene heller ikke skulle være for like, for da kunne jeg fort miste oppmerksomheten fra publikum.

Kommer det noen?

Konserten var beregnet på en bred målgruppe, men kanskje først og fremst mot ungdom og voksne. Hunstad kultursenter har en ungdomskafé og jeg håpet at de som brukte å være der skulle komme på min konsert. Jeg annonserte konserten på facebook og hang opp plakater i nærmiljøet, slik som på Universitetet i Nordland, dagligvarebutikkene og selvfølgelig på Hunstad kultursenter, dette for å tiltrekke meg et bredt publikum. I følge Nesheim (1994:26)

er det å rette en offentlig konsert mot et bredt publikum veldig vanlig særlig for rytmiske musikere. Nesheim uttrykker videre at ”de offentlige konsertene henvender seg til sitt publikum gjennom mer eller mindre tradisjonelle markedsføringsmetoder. Annonseringen prøver å nå fram til ”alle”, og arrangørene mener å gi alle den samme rett og anledning til å komme på konserten. Publikum som oppsøker offentlige konserter har det til felles at de har prioritert å gå på konserten, - vi mener at de gjør det frivillig.” Denne tanken var skummel. Ville andre mennesker virkelig komme frivillig på min konsert?

I forkant av konserten bekymret jeg meg veldig over om jeg hadde hengt opp tilstrekkelig med plakater og annonsert konserten godt nok. Jeg var veldig spent på om noen kom til å komme i det hele tatt, og hvis det kom noen, hvor mange? Da vi skulle ordne konsertlokalet plasserte jeg ut tretti stoler, selv om jeg hadde satt som mål å få femti publikummere. Jeg turte ikke å tro på at det skulle komme så mange, og jeg tenkte det ville se dumt ut hvis det var mange ledige plasser. Da publikum begynte å komme, måtte jeg sette ut tre ekstra rader med stoler, altså rundt tjue – tjuedefem ekstra. Så mine bekymringer var helt ubegrunnet og jeg nådde målet mitt.

Dette er noe jeg gjør alt for ofte, jeg klarer aldri å genuint tro på meg selv. Det har ikke noen betydning hva det gjelder, uansett om det er musikalsk, faglig, sosialt eller personlig så mangler jeg den evnen til å tro at jeg kan prestere slik som andre. Jeg turte ikke sette ut de femti stolene jeg ville sette ut, fordi jeg ikke trodde noen ville ha lyst til å høre på meg synge. Jeg forventet ikke at noen ville ta seg tid til å komme for høre på noen så alminnelig og uviktig som meg.

Øvelse gjør mester

Pianisten og jeg planla å øve cirka en halvtime i uken, og at han skulle øve med bandet etter hvert. Da bandet og jeg begynte og øve, måtte vi først ta for oss alle sangene for å finne ut hvilke som passet med band eller ei. Vi kom først fram til at fire av de syv utvalgte sangene skulle være med band, men etter hvert bestemte vi at den ene klang fint med gitar alene. Det var flere grunner til at vi arrangerte låtene slik vi gjorde. Vi tenkte at det var fint å ikke bare ha bandlåter på konserten. Vi trengte å skape variasjon, spesielt siden de fleste av sangene mine går i moll og er i fire fjerdedels takt. Vi valgte derfor å fremføre to av låtene med piano og bass. Disse har vi alltid fremført med piano, noe som alltid har fungert veldig bra, fordi det

er to ganske rolige låter, med skjør tekst. Her er teksten på den ene sangen som ble spilt med piano.

-Hold me-

*You always help me, to see the light
You always help me through my fights
And through the years you stood by me
You've held me up, you've been my rock*

*From the moment, that I saw you
I was honest, I let you through
You have a way, of taking down my walls
And I still need you here now, I still need you*

*Hold me now, don't let me fall down
Hold me now*

*You helped me grow, into a flower
You are my hero, you are my power
I wouldn't be here today if it wasn't for you
But my love I still need you, I still need you*

*Hold me now, don't let me fall down
Hold me now, don't let me fall
Don't let me fall, don't let me fall down
Don't let me fall, don't let me fall, don't let me fall down
I still need you, I still need you*

Jeg følte at det ville passe seg å fremheve teksten ved å gjøre det helt enkelt, og at det fikk fram den såre atmosfæren jeg var ute etter. Vi valgte å ha bass med i tillegg til pianoet, fordi bassen ga sangene en mer markert dybde, samtidig som den hjalp i henhold til å fremheve tekst og stemning i låtene.

Guttene i bandet foreslo at det ville gi en fin variasjon å ha en låt med gitar og bass også, og at jeg kunne spille gitar selv som en åpning på konserten. Dette var den første låten jeg komponerte, og jeg var enig i at dette ville fungere veldig fint, og samtidig bidra til at publikum ble satt i rett stemning helt fra begynnelsen. Som skrevet ovenfor, var det enda en låt som ble gjort med kun gitar, selv om vi først kom frem til at dette skulle være en bandlåt. Grunnen til dette var at vi ikke fikk lydbildet til å fungere. Det ble alt for hard klang, og siden denne låten har samme akkorder i vers og refreng, ble det en utfordring å markere overgangene og lage forskjell på delene.

Dette er en rolig, søt låt, som kanskje kunne fungert med et akustisk band, men vi klarte ikke å finne den rette lyden. Derfor prøvde jeg og gitaristen og gjøre den med kun meg og han, og det fungerte veldig fint. Vi gjorde den i en litt annen stil en de andre låtene mine, den var litt raskere, og gitaristen spilte på en måte som kan minne litt om akustisk rock. Sangen er generelt veldig vokal styrt, med det mener jeg at gitaristen følger vokalen, det var jeg som bestemte når vers eller refreng skulle begynne, og jeg bestemte hvor lang sangen skulle være. Vi prøvde også å gi så god stemning som mulig med sangen. Tanken bak dette var at det ble en fin forandring omtrent midtveis i konserten.

Bandlåtene vi valgte, var to låter vi hadde gjort tidligere, og som jeg mener alltid har fungert bra som bandlåter. Dette har med klangen til låtene å gjøre. De er skrevet i en ganske typisk popstil og fungerer derfor veldig bra med litt trykk. Den tredje låten jobbet vi med en del for å få til å fungere, og det ble til slutt nesten åttitallsstil over låten. Vi gjorde et "break" inn i refreng, og ga mye energi, noe som er veldig typisk åttitalls pop. Jeg følte at når vi hadde foretatt disse arrangeringsvalgene, ville vi tilby publikum en sammenhengende konsertopplevelse, som samtidig hadde variasjon.

Organiseringen av sangene gjorde vi for det meste i november. Ellers øvde vi en gang i uken i desember, to timer hver gang. De to siste ukene før konserten, prøvde vi å øve hver dag. Dette kan for noen virke som mye øving, men av tidligere erfaring har jeg lært at det er bedre å øve for mye enn for lite til en konsert, slik at man alltid er beredt på scenen. Viktigheten av å øve forklarer Nesheim, Hjelle og Sæter (1997:59-60) er at det kunstneriske produktet kommer til uttrykk både i ide eller konsept, og i nivå eller kvalitet. De uttrykker videre "Kunst er alltid gjenstand for vurdering og kritikk. Jazzmusikere som stod i spissen for nye stilretninger, det være seg be-bop eller fusjon jazz, har alltid blitt kritisert. Mot en slik kritikk er det viktig å ha

et høyt musikalsk ferdighetsnivå. Rytmisk slurv og dårlig intonasjon kan aldri forsvares, selv om mange lyttere ikke oppfatter det. Det er viktig å holde fast ved det som er kunstnerens ansvar: Gå aldri på scenen med et uferdig produkt.” Å det var nemlig det jeg ikke ville, jeg ville vi skulle klare å håndtere alt som skjedde på scenen. Jeg ville ikke at det var mangelen på øving som skulle være gjenstand til kritikk. Men hvis de skulle kritisere meg at det skulle være pga. at teksten opprørte dem eller lignende, ikke ferdighetsnivået.

Mange baller i luften

Uken før min konsert skulle være, var jeg og de andre sangerne i klassen med på et kabaretprosjekt, som gikk over hele uken, og resulterte i en lang konsert ved ukeslutt. Vi hadde masterclass fra ni til atten hver dag, og vi måtte ta inn mye informasjon på kort tid. Siden det var veldig lange dager, ble det ganske tungt å øve til min egen konsert etterpå. Dette gjorde at jeg sa til koristene at de ikke trengte å delta på ettermiddagsøvelsene med bandet hvis de ikke hadde overskudd.

Når det kom til øvingen med pianisten som skulle være med på min konsert, gikk det ikke som planlagt. Han hadde vært mye opptatt før jul, og det hadde jeg på min side vært etter jul i forbindelse med kabaretprosjektet. Vi hadde derfor bare øvd sammen en gang tidlig på høsten med repertoaret, og den øvelsen var bare en gjennomgang av sangene, der jeg spilte sangene for han slik at han visste hvordan de hørtes ut til neste gang vi skulle øve. Dette skapte unødvendig mye stress for meg og bandet.

Dagen før konserten var første ordentlige øving med pianist. Det ble litt surr i sangene, fordi pianisten kom med nye ideer og forslag i siste liten, og dette gjorde meg stresset. Siden han er en respektert person i musikkmiljøet, klarte jeg ikke å sette foten ned og si at det var alt for sent å skulle gjøre om på ting. Jeg vil forklare det å være en respektert person ved hjelp av ordet autoritet. Caplex² ”autoritet (av lat. auctoritas, myndighet). — 1. Makt, myndighet; rett til å befale, gi ordre. — 2. Anseelse pga. faglig dyktighet og kunnskap, også om person, institusjon, kilde osv.” Her er det den andre forklaringen som gjelder. På grunn av denne personens lange erfaring og faglig dyktighet ble det gjort forandringer dagen før konserten. Jeg tenkte at han viste mer enn meg, og jeg burde derfor stole på hans dømmekraft siden jeg kun er en amatør. Gjøsund og Huseby (2006:141) forklarer at ”I enkelte saker kan noen

² <http://www.caplex.no/Web/ArticleView.aspx?id=9300902>

medarbeidere ha en særlig kompetanse. Det vil og skal virke inn på hva slags innflytelse de skal ha i gruppa når slike saker behandles. Deres ord vil bli tillagt særlig vekt.” Det er egentlig veldig naturlig at pianisten i dette tilfellet hadde mye å tilføye, siden dette er hans arbeidsfelt. Men siden han kom så sent inn i bildet skapte det bare forvirring, selv om at han kun mente det godt.

Forandringene som ble gjort var blant annet å ha kor på en sang som koristene ikke hadde øvd på, og å forandre forspillet på den ene sangen totalt. Dette skapte en indre uro, som gjorde at jeg gikk og bekymret meg over om alle kom til å huske forandringene under konserten, og jeg ble utrygg på forspillet som var forandret fordi jeg ikke var helt sikker på hvor jeg skulle inn. Jeg ble sliten, og klarte ikke å sove ordentlig natten før konserten, fordi jeg lå og tenkte på alt som kunne skje. Det gjorde meg generelt unødvendig utrygg for konserten. Det må nevnes at forandringene fungerte veldig godt under fremførelsen, og man vokser alltid på uforutsette utfordringer. Denne opplevelsen har gjort at jeg mest sannsynlig er mer forberedt på at noe slikt kan skje neste gang jeg er med i et prosjekt.

Den utfordrende lederrollen

Siden dette var min konsert og mitt eksamenskrav, og de musikerne jeg hadde med stilte opp frivillig og gratis, var det en selvfølge at jeg var ansvarlig for alt. Jeg var altså bandleder og musikalskleder siden det var mine sanger og min konsert. Dette opplevdes som en veldig stor utfordring, og veldig skummelt. Jeg hadde aldri hatt så mye ansvar før, og heller ikke vært alene om å være leder for et band. Alt sto og falt på mine beslutninger og avgjørelser.

Som leder var jeg også ansvarlig for å organisere og koordinere det praktiske, slik som øveplan, noter, lokale og plakater. Siden dette var nytt for meg prøvde jeg å inkludere de andre i bandet så mye som mulig i prosessen, spesielt med tanke på hvordan vi skulle arrangere sangene, og hvilke sanger som skulle være med. Gjøsund og Huseby (2006:166) ”ledelse handler om å få en gruppe eller en organisasjon til å fungere best mulig, og for å få til det må alle bidra med sitt. Dermed blir ledelse noe annet enn sjef og en gjeng med undersåtter. Ledelse blir på mange måter en form for og del av et lagarbeid der alle må bidra.” Dette prøvde jeg å prioritere. Det skulle være et lagarbeid i bandet, jeg håpte og ville at alle kunne ha det samme målet, og forhåpningen om at vi ville lykkes. Derfor var det svært viktig

for meg at alle var inkludert, slik at alle kunne kjenne at de hadde bidratt når vi kom til målstreken.

Denne ledermetoden viste seg å være enn større utfordring en først antatt. Fordi vi er såpass forskjellige musikere og har veldig forskjellig bakgrunn, for eksempel jazz og metall, hadde vi alle forskjellige ideer og meninger om hvordan lydbildet burde være. Til gjengjeld synes jeg også at det fungerte godt, vi fikk prøvd ut mye forskjellig og jeg synes vi kom fram til et godt resultat. Det vanskeligste med å være leder var når det ble uenigheter i bandet, fordi da var det jeg som måtte skjære igjennom og ta en avgjørelse.

Uoverensstemmelsene kunne være at den ene i bandet syns det var fint å begynne sangen helt rolig med kun bass, mens den andre syntes vi skulle begynne med fullt band. Eller at en i bandet syns det var best å spille sekstoler i verset på den ene sangen, mens de andre syntes at han ikke fikk det til bra nok for at det skulle fungere optimalt. Så spurte de meg hva jeg syntes, og hvordan jeg ville ha det. Gjøsund og Huseby (2206:185) forklarer at "et viktig mål for enhver som arbeider sammen med andre, er å få fellesskapet til å fungere, samtidig som de får muligheter til å opptre som selvstendige mennesker. En del av livet er derfor også å kunne håndtere uenighet og konflikter." Dette var en læringssituasjon for meg, jeg fikk virkelig erfart hvordan man skal si nei, hvordan man skal håndtere uenigheter og hva som skjer hvis man ikke griper inn.

Selv om jeg var helt klar over hva jeg syns var best, og hva jeg syns fungerte, turte jeg ikke å si det. Jeg er ikke vant til å være leder for andre på min egen alder, og jeg syns det var en utfordring å avvise et forslag til fordel for et annet. Jeg syns alltid det er veldig skummelt og skulle avvise noen sin ide, fordi jeg ikke vil såre dem, og det er vanskelig når jeg ikke vet hvordan vedkommende vil reagere. En annen årsak til at jeg var redd for å såre noen i bandet var fordi at de var der helt frivillig, og gjorde dette som en tjeneste til meg. Jeg ville ikke at de skulle føle at det var ukomfortabelt å komme på øvingene eller å komme med forslag fordi de ikke ble hørt.

Den største grunnen til at jeg syns dette var vanskelig, er fordi jeg ikke har den selvtilliten jeg trenger til å ta lederrollen i en slik situasjon. Jeg var usikker på min autoritet og om jeg var respektert som bandleder, og var derfor veldig bekymret for at de andre i bandet skulle se ned på meg og mine avgjørelser. Guttene som var i bandet hadde mye mer erfaring med å spille i

band enn hva jeg hadde. Derfor hadde de større kunnskap rundt det å arrangere bandlåter, og derfor tenkte jeg at de var mye flinkere bandmusikere enn hva jeg var. Så hvorfor skulle de da respektere meg og mine avgjørelser?

Å tørre å ta plass

Følelsene jeg har nevnt i tidligere avsnitt har veldig mye med forventingspress å gjøre, både presset jeg legger på meg selv og de forventingene jeg tror andre har til meg. Når jeg får spørsmål eller oppgaver som handler om noe jeg burde vite, og som jeg som regel er god på, føler jeg enda mer press en hvis jeg ikke hadde hatt kunnskap om emnet. Denne usikkerheten ble forsterket av at en av musikerne i bandet ikke liker å spille popmusikk, og ofte kommenterte at den var så enkel. Jeg ble derfor veldig utrygg og fikk en sterk trang til å måtte imponere han ved å ta avgjørelser som gjorde sangene spennende selv om det ikke var den stemningen jeg ville ha i enkelte sanger.

Gjørund og Huseby (2006:102) skriver dette om kommunikasjon når man er usikker: ”Av og til føler vi oss usikre når vi kommuniserer med andre. Årsaken til det kan være mange. Det kan for eksempel komme av at vi er utrygge på den eller dem vi kommuniserer med. Hva slags holdninger har egentlig vedkommende til deg eller det dere snakker om? Usikkerhet oppstår også når vi blir tvunget til å bevege oss inn på områder der vi ikke føler oss helt trygge. Da får vi lett en følelse av at det vi sier, ikke blir ordentlig forstått, eller at vi blir direkte misforstått eller tillagt andre meninger enn dem vi egentlig har. Når noen er usikre, viser de antakelig dette på en eller annen måte, og denne usikkerheten kan lett smitte over på andre, det gjør kommunikasjonen enda vanskeligere.” Jeg mener dette er en veldig god beskrivelse av det som skjedde med meg, når jeg skulle ta lederrollen for bandet, fordi jeg følte det akkurat slik når jeg skulle kommunisere med dem. Jeg tror at usikkerheten jeg følte helt fra starten, syntes gjennom at jeg hele tiden spurte de andre i bandet om bekreftelse på ting jeg gjorde og avgjørelser jeg tok, og ved at jeg så mye ned og ikke var så fremtredende. Dette tror jeg musikeren jeg prater om klarte å fange opp, og utnyttet.

Hvis jeg hadde vært mer trygg fra starten av, og klart å utstråle mer selvtillit istedenfor usikkerhet, er det godt mulig at denne musikeren ikke ville latt det være så synlig at han synt at sangene mine var enkle, og at mange av dem har likhetstrekk. I alle fall antar jeg at han ville gitt uttrykk for det på en annen måte, og kanskje virket mer støttende istedenfor

nedbrytende. Gjøsund og Huseby (2006:105) mener at ”gjennom erfaring og øvelse i å arbeide i grupper kan vi etter hvert bli flinkere til å akseptere og takle vår egen usikkerhet og dermed kommunisere mer hensiktsmessig også når vi er under et visst press.”

Vi skulle egentlig ha generalprøven klokken 12.00 på bandrommet på skolen, samme dag som konserten men dette ble ikke mulig fordi en lærer hadde ringt meg og sagt at rommet jeg hadde skrevet meg opp på, tre uker tidligere, måtte brukes av en annen klasse. Derfor måtte vi flytte generalprøven til samme tid som lydsjekken klokken 17.00 senere på dagen. Lydsjekken gikk bra, men det tok veldig lang tid. Lydteknikeren var ganske uerfaren og brukte nesten en hel time bare på å stille inn trommene. Dette gjorde at jeg ble stresset fordi det ble så liten tid til selve generalprøven.

Det var en sang koret, pianisten og jeg enda ikke hadde klart å spille uten forvirringer. Ellers gikk resten av prøven bra, men vi fikk bare gått gjennom hver låt en gang og det ble kun ti minutter pause mellom generalprøve og konsert. Jeg var derfor ganske sliten i stemmen da jeg skulle gå på scenen. I etterkant tenker jeg at hvis jeg hadde hatt mer erfaring ville jeg nok tatt mer ansvar for å gjøre lydsjekken mer effektiv, slik at vi hadde fått mer tid til å gå gjennom sangene. Moxnes (2008:167) skriver at ”individuasjon og personlig utvikling vil skje via den erfaring livet gir, og, når det skjer på kurs, gjennom erfaringslæring. For å kunne lære må man være bevisst, for ingen læring skjer hos den som sover eller ikke sanser.” Dette er et godt poeng, og jeg vil få mer erfaring med lydteknikk ettersom jeg blir mer erfaren innenfor musiker yrket.

Blir jeg tatt på alvor?

Samme dag som konserten var jeg på skolen og øvde med sanglæreren min. Jeg forundret meg over at det var så stille på avdelingen, siden jeg hadde fått beskjed om at jeg ikke fikk lov til å bruke bandrommet til generalprøven denne dagen. Derfor gikk jeg for å sjekke rommet, og der var det ingen. Da jeg dro bortover til lydsjekk og ny avtalt generalprøve klokken 17.00 var det fortsatt ingen som hadde brukt bandrommet den dagen. Jeg føler selv at dette skapte mye unødvendig irritasjon dagen for selve konserten, og at jeg ikke ble tatt seriøst av læreren som hadde bedt meg om å ikke bruke rommet.

Denne mistroen på at jeg blir tatt seriøst har jeg kjent på en stund, og handler egentlig ikke spesifikt om denne hendelsen, men dette ble bare som toppen av kransekaken. Jeg føler at de andre som bruker å være på avdelingen, som går andre fag betyr mer, og at jeg blir nedprioritert fordi jeg ikke er viktig. I dette tilfellet fikk jeg inntrykk av at det ikke hadde noe å si om jeg gjorde en bra konsert eller ikke. I følge Imsen (2008:428-429) ”inkluderer selvoppfatningen både ”den sosiale meg”, det vil si den oppfatningen personen tror andre, for eksempel signifikante andre, har av seg selv, og ”den egentlige meg”, det vil si den selvoppfatningen personen har på grunnlag av egen selv vurdering.” Hun uttrykker videre ”Disse to kan falle sammen, men det er langt fra noen regel. Når en elev utbryter at ”læreren tror jeg er dum, men jeg skal vise ham at jag kan klare det”, er det et uttrykk for at det private selvbildet er mer positivt enn det sosiale(...) Å oppleve seg selv som vurdert og verdsatt som flink eller dum, pen eller stygg, sterk eller svak, fin eller simpel er avhengig av signalet utenfra.”

Denne fornemmelsen av at ingen brydde seg om det gikk bra eller dårlig på konserten, er en følelse som har vokst de siste tre årene. Jeg har erfart dette i forbindelse med de fleste huskonserter vi har arrangert på skolen, og oppdrag som har vært arrangert gjennom skolen. Bakgrunnen til at jeg har følt det slik, er at jeg alltid må mase på lærere og medstudenter om å ha huskonserter, og hvis jeg endelig får noen med, så er det lite engasjement fra lærerne. Vi har ikke engang hatt huskonsert på skolen de to siste semestrene, og det virker ikke som at det er noen som bryr seg om det, fra både studentene og fakultetet sin side. Særlig siden det er mange av lærere som aldri har vært tilstedet på konsertene. Det kjennes rett og slett som om de ikke tar konsertene seriøst, og dermed føler jeg at de ikke tar meg seriøst, og det er ikke noe god følelse å ha som musiker eller menneske.

I henhold til Hummelvoll (2006:106) er ”selvsystemet et produkt av sosialisering, og selvet eksisterer bare i relasjon til andres selv: Dette viser at selvet ikke formes i tomrom, men tvert imot skapes i et aktivt, sosialt samspill. Det vil si at det er et resultat av vår tolkning av det sosiale samspill. Derfor vil den eller de personene som har mest makt i det sosiale samspill, ha størst muligheter til å påvirke andres selvbilde.” Jeg vet at det kan ligge andre grunner bak denne hendelsen, og mange av hendelsene som har ført til at jeg føler jeg ikke blir tatt seriøst. Men den følelsen man får der og da i øyeblikket det skjer er veldig nedbrytende, og jeg ble satt ganske ut av spill på konsertdagen fordi jeg ble irritert.

Når jeg skal ha konsert, får jeg tunnelsyn. Alt jeg bryr meg om, og alt som er viktig er konserten. Av erfaring kan dette være både positivt og negativt. Siden jeg kun fokuserer på konserten blir som regel sluttresultatet veldig bra, og det gjør at jeg alltid er forberedt på hva jeg skal gjøre, og hva som kan skje på scenen. Det negative med dette tunnelsynet, er at hvis jeg først blir distraheret, så ødelegger det hele rytmen og fokuset mitt, slik at det fort tar litt tid før jeg kommer meg inn i konsertmodus igjen. Denne følelsen jeg opplevde på formiddagen på selve konsertdagen, hang med meg helt til lydsjekken begynte, og det tok derfor tid før jeg fant tilbake til roen og gleden ved det å skulle ha konserten.

Det at jeg lot denne situasjonen, å følelsen sette meg ut av spill så kraftig, er et tegn på utrygghet som musiker. Jeg har kun noen få års erfaring som sanger, og ingen erfaring med å være arrangør for en konsert. Derfor ble det "ritualet" jeg gjør på konsertdagen svært viktig for meg, og det ble helt krise å skulle bryte det. Når jeg skal ha konsert bruker jeg å ha total fokus på sangene jeg skal synge, jeg prøver å kun høre og synge på sanger som er en del av repertoaret de tre siste dagene før konsert. Selve dagen prøver jeg å gjøre minst mulig som ikke har med musikk å gjøre, jeg sitter gjerne alene et par timer før for å samle meg, og for å forberede meg mentalt, før jeg skal på scenen.

Jeg har blitt veldig vant til at en konsertdag består av generalprøve tidlig på dagen, og at jeg etterpå kan slappe av å finne roen. Derfor ble det at jeg ikke fikk hatt en ordentlig generalprøve før denne konserten helt feil for meg. Jeg tror denne tryggheten til å takle uforutsette hendelser kommer med årene, og ettersom jeg får erfaring så vil det nok bli lettere. Egentlig så er det ikke et så stort problem for meg at uventede ting skjer når jeg ikke står ansvarlig for konserten, jeg har i alle fall ikke tenkt over det før. Nesheim (1994:13) skriver at "musikeren må ha en kunnskap og innøvd teknikk som gjør at han eller hun behersker de sceniske situasjoner som musikeren kommer i. En erfaren musiker bruker alltid god tid på å forberede det musikalske materialet før en konsert, og hennes musikalske beredskap er oftest så godt preparert at hun kan komme ut av et "uhell" uten at publikum behøver å merke for mye til det." Det som er bra er at jeg alltid har hatt den evnen til å takle uventede ting når jeg står på scenen, for uansett hva som skjer så fortsetter jeg. Dette har veldig stor sammenheng med at jeg synes det er pinligere å stoppe opp, enn å gjøre feil. Så hvis det skjer noe uforutsett mens jeg opptre så takler jeg det bra.

Å våge

Grunnlaget for at jeg ville gjøre denne konserten er at jeg alltid har tenkt på hva som ville skje hvis jeg gjorde en konsert med mitt eget materiale. Til vanlig opptrer jeg for studenter ved Universitetet i Nordland eller konferansedeltakere. Dette er mennesker som på en måte ikke har noe annet valg enn å høre på meg. Men hva ville skjedd hvis jeg spilte sangene jeg har skrevet for et mer variert publikum? Bestående av mennesker i alle aldre og livssituasjoner. Hvilke tilbakemeldinger ville jeg få, og kunne jeg faktisk få det til? Jeg var lei av å være redd for hva andre synes om sangene jeg skriver. Jeg trengte å gjøre dette for meg selv, så derfor hev jeg meg ut i det.

Den største bakgrunnen for konserten var egentlig at jeg var lei av å ha dårlig selvtillit, både til meg selv som person og som musiker. Det er noe jeg har slitt med nesten hele livet. Det å tørre å tro på meg selv, er veldig vanskelig for meg. For hva skjer hvis jeg tror på meg selv, men ingen andre gjør det? Det var i hovedsak derfor jeg ville gjøre denne konserten, som en utfordring til meg selv, for å få bedre selvtillit. For klarte jeg dette, og fikk god respons, da var det vel ingen grunn til å trykke meg selv ned? Da hadde jeg ingen unnskyldning til å ikke tro på meg selv lenger, i alle fall ikke musikalsk.

Imsen (2008:427) skriver at i vår kultur har selvoppfatningen nøye sammenheng med personens oppfatning av sin egen kompetanse. Hun uttrykker videre "Det kan dreie seg om en slags generalisert kompetanse hvor personen har tro på sin egen evne til å mestre i mange slags sammenhenger, eller det kan være at personen knytter sine egne evner til avgrensede områder." Jeg føler selv at jeg har ganske dårlig kompetanse som musiker, og låtskriver. Jeg har så utrolig mye mindre erfaring enn mange andre som bruker å opptre, og dette stopper meg ofte fra å gjennomføre ting jeg egentlig har veldig lyst å gjøre. Fordi jeg knytter mine evner til avgrensede områder, ble denne konserten et veldig stort steg for meg.

Til denne konserten prøvde jeg å motivere meg ved det ordtaket, de fleste sikkert fikk høre når de var små. Nemlig at hvis du ikke prøver, så kan du aldri vite om du kommer til å lykkes. Med dette i bakhodet, klarte jeg ikke å stoppe meg selv fra å gjennomføre konserten. For jeg kom aldri til å vite om jeg hadde det som skulle til, hvis jeg ikke prøvde, og hvis det ikke gikk bra, så visste jeg i verste fall hva publikum syntes om meg som musiker og låtskriver.

Den skumle avsløringen

Sangene mine er veldig nære og personlige for meg, og det blir fort vanskelig å ikke være for personlig på scenen. Den smale linjen mellom personlig og privat, blir fort veldig skurrete. Dette er noe jeg la mye vekt på i forkant av min konsert. Jeg var ganske bekymret for å bli for privat på scenen, og samtidig kunne forklare sangene mine, og å formidle musikken ordentlig. Jeg ble enda mer stresset siden det kom så mange kjente på konserten. Jeg synes det er vanskeligere å være personlig foran kjente enn å være det foran fremmede. Under denne konserten var det et stort problem for meg, at faren min var der. Jeg har skrevet en sang til han som jeg var veldig redd for at han skulle høre, samtidig som jeg ville at han skulle høre den.

-Every time-

When I was such a little girl

Trying to find my place

You where there to hold my hand

You where there to understand

But now I'm older and I see

That all the things you said to me

It was all just empty lies

Empty lies you filled into my life

And every time, every time

Every time I start to trust you, you let me down

And every time, every time

Every time, you let me down

I wish that we could change

I wish that we could trust

Because I need you here, in my life

But I don't need all the lies

Every time, every time

Every time I start to trust you, you let me down

*And every time, every time
Every time you let me down, down, you let me down*

Den største frykten var at han skulle forstå at den handlet om han og så konfrontere meg med det etterpå. Dette skjedde faktisk. Han spurte rett ut om sangen handlet om han og barndommen min. Dette var veldig vanskelig for meg, og på et vis angret jeg på at jeg hadde sunget sangen, og på at jeg hadde invitert han. Det endte med at jeg forklarte han prosessen rundt min låtskriving, som fungerer ved at når ting hopper seg opp i hodet mitt, må jeg få det ut. Da setter jeg meg ned ved pianoet eller gitaren og bare synger, og når sangen er ferdig så er jeg også ferdig med de følelsene som jeg synger om. I alle fall for en stund. Jeg tror han forsto dette, og han har ikke tatt temaet opp flere ganger etterpå. Jeg er nå veldig stolt over at jeg sang den sangen, for selv om det var tungt, så endte det med noe godt.

Min ukontrollerte ”maske”

Jeg har alltid slitt med å opptre foran familie og venner. Det er rart siden jeg ikke sliter med å synge foran et ukjent publikum. Jeg tror det handler grunnleggende om forventningspress, fordi de som kjenner meg har et utgangspunkt å måle meg fra. Har de mest sannsynlig forventninger til at jeg skal være dyktig. I tillegg gir de meg tilbakemelding etterpå og dette gjør meg mer sårbar på scenen. Når jeg ikke kjenner publikum kan jeg unngå tilbakemeldinger i etterkant av en konsert, og siden de ikke vet hvor lenge jeg har holdt på med musikk, eller hørt noe om hvor flink jeg er fra noen andre, så har de ikke den samme målestokken som venner og familie.

Når jeg synger foran familien, blir presset på at jeg skal prestere absolutt perfekt mye større. Det er nok derfor jeg brukte ”masken” min når jeg skulle prate under denne konserten. Jeg ble så utrolig redd for at de skulle se at jeg var usikker, at jeg overkompenserte med å prøve å utstråle mest mulig selvtillit. Dette særlig fordi hvis jeg utstråler selvtillit, så kanskje de ikke tar sangene mine på alvor, og ser hvor sårbar jeg blir når jeg leverer så mye av meg selv. Det verste er at jeg ikke har noen kontroll over denne falske selvtilliten jeg skaper på scenen, det er akkurat som at den virkelige meg går og gjemmer seg, og bare ser på at den falske rollen jeg inntar står og gjør seg til på scenen.

Dette med å ustråle falsk selvtillitt, er noe jeg har gjort hele livet. Jeg er oppdratt slik at man ikke skal vise andre mennesker hva man føler, og hvordan man har det. Man skal hele tiden holde oppe fasaden om at livet er perfekt. Uansett om man har grått syv dager i strekk, så skal man ikke vise dette til noen, fordi de kan oppdage at man har svakheter. Denne måten å tenke på misliker jeg, og jeg er helt klar over at den kun er styrt av ytre forventninger, men tankegangen var nok sterkt i minne under denne konserten. Spesielt siden de som har lært meg å tenke slik satt i salen.

Jeg tror det at jeg spilte gitar var en annen faktor for at jeg var så nervøs over familien min. De vet hvor lenge jeg har spilt gitar, og mamma skryter meg alltid opp i skyene. Dette gjør at jeg selv føler at jeg har en utrolig stor fallgrunn, en fallgrunn som for det meste forsvinner når jeg opptrer foran et publikum jeg ikke kjenner. Imsen (2008:422) skriver om sosiale forventninger at, ”for å forstå fullt ut hvordan den ytre vurderingsprosessen virker må en ha klare forestillinger om hvordan sosiale forventninger fungerer. Forventing er et kjernebegrep i kognitiv motivasjonsteori. Forventninger kan være av flere slag. På den ene siden kan vi føle at andre venter at vi skal oppføre oss på bestemte måter, oppfylle bestemte krav, osv. det dreier seg om sosiale forventninger rettet mot oss. Slike forventninger har sterk innvirkning på vår atferd.”

Disse forventningene fra andre fører ofte til at jeg får veldig liten tro på meg selv. Jeg har vokst opp i et veldig strengt miljø, der jeg fikk fortalt hvordan jeg skulle se ut, hvordan jeg skulle oppføre meg og hvordan jeg skulle utrykke meg. Denne tanken om at andre har noe de skulle sagt om hvordan jeg skal være som person, har jeg jobbet lenge med å bryte meg ut av, og jeg føler at jeg gradvis føler meg mer og mer hjemme i min egen kropp. Men når det var så mange av dem som har banket disse tankene inn i hodet mitt, på konserten, gjorde det at all den usikkerheten og angsten for å mislykkes ble fremhevet. Dette skyldes at jeg visste at disse menneskene setter krav, og siden jeg aldri klarer på noen andre punkter i livet mitt å nå kravene deres, hvordan skulle jeg klare å nå de som musiker?

Imsen forklarer videre at ”På den andre siden har vi forventninger selv. Vi venter at hvis vi handler på bestemte måter, vil bestemte ting kunne skje. Denne forventningen er basert på erfaring og læring. Skal erfaringer bli omsatt til forventninger, er det imidlertid av betydning hvordan vi tolker og forstår erfaringene.” Imsen har mange gode poeng i det hun skriver, fordi med en gang jeg så hvem som satt i publikum kom tankene om at disse menneskene har høye

forventinger til meg. De hadde ikke sagt noe om hvilke forventninger de hadde til meg på forhånd, jeg bare ble helt innstilt på det, og klarte ikke gi slipp på tanken.

Man skulle kanskje tro at hvis man som musiker opplever et publikum med kjente og kjære, ville man også følt trygghet og støtte. Jeg følte det motsatte, det var som at publikum satt og ventet på at jeg skulle feile, og jeg følte at jeg måtte overbevise dem om at jeg var flink, og at jeg hørte til på scenen. For å gjøre dette måtte jeg først prøve å overbevise meg selv om at jeg var flink. For hvis jeg skal si det som det er, så syns jeg ikke at jeg er en flink musiker eller sanger.

Alle disse tankene og bekymringene som fyltes opp i hodet mitt gjorde at jeg ble veldig ubekvem. Det å føle seg utilpass på scenen kan føre til mye rent sangmessig, som kan virke hemmende. Når man er stresset og nervøs kan kroppen låse seg og stivne opp, slik at man ikke klarer å avspenne ordentlig. Adler (2009:11) forklarer viktigheten av avspenning slik: "Forutsetningen for at de forskjellige musklene i kroppen skal kunne samarbeide godt, er at man er i stand til å spenne av. Det vil si at man bare bruker de musklene og den muskelkraft som er nødvendig. En fri og hensiktsmessig sangfunksjon er dessuten alltid betinget av fleksibilitet og dynamiske muskelaktiviteter." Det at jeg var anspent er en av grunnene til at jeg følte at jeg sprakk hele tiden i begynnelsen av konserten, og dette gjorde at jeg fikk et stort fokus der og da på å slappe av, og å klare å avspenne både kropp og stemme. Jeg føler at dette ble bedre etter hvert som jeg ble mer trygg på scenen, og ettersom jeg ble mer trygg på publikum.

Når jeg føler meg forlegen eller utsatt for noe ubehagelig, pleier jeg alltid å spøke ting vekk, uansett om jeg er på scenen eller ikke. Dette gjør at jeg fort virker useriøs, og at jeg gjør narr av andre, meg selv og musikeryrket. Å være seriøs når jeg prater på scenen har alltid vært et problem for meg, og det var derfor jeg hadde bestemt meg for og fokusere på å være seriøs denne gangen. Jeg har alltid slitt med å prate på en konsert. Hva skal man egentlig si? Uansett hva jeg sier så blir det som regel feil, i alle fall så føler jeg meg dum etterpå, og angrer på det meste jeg har sagt.

Jeg har en tendens til å begynne å småflire og tulle når jeg prater, og det er ikke alltid det passer seg. Jeg tror det er fordi sangene mine er såpass nære, og det at de i seg selv er veldig seriøse gjør at jeg føler at jeg må kompensere med å være tullete på scenen. I følge Nesheim

(1994:14) er det en fortsetning at kommentaren er god, for at den skal kunne bidra til å forsterke publikums opplevelse av konserten. ”Men det er ikke så enkelt å si hva som er en god kommentar, det avhenger av hvilket publikum man henvender seg til, hvordan konsertlokalet er, og andre forhold omkring konserten. De fleste musikere har liten trening i å snakke foran et publikum. Det er derfor viktig at de lærer ulike kommentarteknikker og utvikler evnen til å snakke til et konsertpublikum.” Jeg føler ikke at jeg har god trening for å snakke for et publikum. Jeg har ikke lært kommentarteknikker. Og føler meg litt hjelpsløs i en slik situasjon

Jeg har ofte fått fortalt av medmusikere at det virker som jeg prøver å gjøre sangene mindre alvorlige, ved å spøke vekk tyngden i dem. Jeg vet at dette kan ødelegge, men det er som en slags automatisk forsvarsmekanisme som slår inn, når jeg skal forklare sangene mine. Jeg mister all kontroll og ord bare detter ut av munnen min. Jeg vet egentlig ikke om dette er et problem, for noen har også kommentert at de vil være som meg. Det å ha egenskapen til å utstråle en så stor glede på scenen at det smitter over på publikum, samtidig som når jeg begynner å synge så er jeg kjempe seriøs, og klarer å binde publikum gjennom det også. Jeg klarte ikke å bryte gjennom ”masken” min under denne konserten, og det ble et irritasjonsmoment for meg på scenen, men i etterkant syns jeg det fungerte veldig bra.

-Believe-

Everyday I put myself down

Everyday it feels, like I'm stumbling to the grown

You always say I can do what ever I want to do

You always say I believe in you

You got to believe, you got to believe

Got to start believing in yourself

I always put on this face

Pretending it all is okay

But I'll never let you see, what's going on inside of me

I'll never let you see, my insecurities

*You got to believe, you got to believe
Got to start believing in yourself*

*You got to believe
You got to hold your head up high
You got to reach for the sky*

*You got to believe, you got to believe
Got to start believing in yourself*

Dette er en sang som jeg har brukt å opptre med mange ganger på konserter, og jeg har aldri sunget feil på den før. Antageligvis ble jeg så opptatt av at publikum for det meste bestod av mennesker som kjenner meg, at det ødela fokuset mitt. "Believe" handler om at jeg bryter meg selv ned, og at jeg må begynne å tro på meg selv. Det var vanskelig å synge denne foran venner og familie på grunn av akkurat det. Jeg ble såpass blottlagt i sangen, siden jeg faktisk måtte innrømme at jeg ikke har god selvtillit, og at jeg sliter med å tro på meg selv. Jeg var veldig redd for hva familien min skulle si etterpå, og dette påvirket hele kroppen min under sangen.

Grunnen til at jeg var så redd for å innrømme dette for familie og venner, er fordi at dette er noe jeg har slitt med lenge, og da særlig da jeg gikk på ungdomskolen. Dette vet familien min, men de tror at jeg ikke føler det slik nå. I alle fall ville de tro det, helt til de fikk høre sangen. Det jeg har innsett i etterkant er at de fleste publikummere ikke tenker slik. I stedet for at de setter formidleren i fokus av teksten, så forbinder de det ofte med ting de har erfart selv, og dermed tenker de ikke over at formidleren og låtskriveren faktisk føler det slik som teksten beskriver. Å ha innsett dette har gjort det veldig mye lettere for meg å både beskrive og fremføre sangene mine, i etterkant av denne konserten.

Selvkritikk

Det som er veldig positivt med denne konserten er at det er første gang jeg har hatt en konsert, der jeg fortsatt er fornøyd etter å ha hørt opptaket. Som regel er det motsatt. Jeg har ofte erfart at jeg kan være kjempefornøyd med en opptreden, men når jeg hører på opptaket etterpå er det alltid en eller flere ting som irriterer meg, og som gjør at jeg blir flau og ofte angrer på hele

opptreden. Dette henger sammen med mye av det jeg har nevnt tidligere med hvilke forventninger jeg har til meg selv.

Jeg har innsett i denne skriveprosessen, at jeg ofte tror at andre ikke har tro på meg, og at andre ikke syns jeg er flink nok. For å forstå hvorfor andre ikke syns jeg er flink, fokuserer jeg veldig på å finne feil med det jeg har prestert. Dette gjør jeg for å kunne påpeke det før andre gjør det, slik at jeg ikke kan bli tatt på sengen når andre gir meg tilbakemelding på at jeg for eksempel sang surt, eller sang feil tekst. Persen³ (2005:64) ”Siden stemmen er så personlig vil også kritikk av stemmen ofte oppleves svært personlig. Det kan være vanskelig å skille mellom sangprestasjonen og egen personlighet.” For meg er det veldig vanskelig å skille sangstemme og person, for meg er sangstemmen min den måten jeg klarer å uttrykke meg på, og jeg føler jeg kommuniserer best med andre når jeg synger. Hvis jeg ikke har kunnet bruke stemmen min slik vet jeg ikke hva jeg ville gjort. Derfor er det utrolig hardt å høre negative kommentarer som går på stemmen, selv om jeg vet at jeg har mye å jobbe med sangmessig.

Uansett hva jeg gjør musikalsk, så føler jeg meg sjelden bra nok. Jeg har for eksempel blitt vant til at jeg er kjempefornøyd etter en hovedinstrumenteksamen, men så får jeg den karakteren jeg alltid får, nemlig C. Eller som når jeg gikk på videregående da jeg bestandig fikk fire. Det føles som at uansett hva jeg gjør så kommer jeg alltid til å være middelmådig, og siden ingenting jeg gjør hjelper, så har jeg gitt opp. Jeg fikk store forhåpninger sist sangeksamen da jeg fikk beskjed om at jeg hadde forbedret meg veldig, de pirket ikke engang på det tekniske. Jeg satt der med hjerte i halsen. Skulle jeg virkelig få en karakter høyere en C, syns de virkelig jeg var flink? Det ble nok ikke slik, den middelmådige C karakteren ble gitt som vanlig, og da ga jeg virkelig opp.

I følge Imsen (2008:458) er det en forutsetning at personen knytter indre årsaker til resultatet, for at den ytre vurderingen skal nedfelle seg i selvoppfattningen. ”Eleven må se seg selv som ansvarlig for prestasjonen hvis ros, oppmuntring og gode karakterer skal påvirke selvoppfatningen. Å se seg selv som ansvarlig eller som årsaksfaktor i et hendelsesforløp åpner døra til styrking eller devaluering av selvoppfatning.” Hun forklarer videre at ”det foreligger forskningsresultater som tyder på at personer med høy selvoppfatning har større

³ http://www.syngut.no/div/Utrolig_aa_faa_synge_ut.pdf

tendens til å forklare suksess ved indre årsaker enn de med lav selvoppfatning. Omvendt har personer med lav selvoppfatning størst tendens til å forklare nederlag ved indre faktorer... Personer med lav selvoppfatning har en tendens til å tolke suksess ved ytre faktorer som ikke berører selvoppfatningen. Slike elever vil trenge atskillig mer av ytre, positiv vurdering for å styrke selvoppfatningen enn de som fra før har god tro på seg selv.” Her er jeg helt enig med Imsen, og jeg har blitt veldig bevisst på hvor lite jeg anerkjenner meg selv for ting jeg presterer. Jeg bruker som regel å skylde på flaks, gi æren over til andre, som oftest bruker jeg å avvise andre å si at jeg ikke er så flink, eller at de er bedre. Jeg klarer rett å slett ikke å ta til meg positive tilbakemeldinger, uansett hva det gjelder.

Jeg vet det er dumt å tenke slik, for man skal jo være fornøyd med en C, for det er en helt ok karakter, men det at jeg aldri klarer å forbedre meg, tar på psyken. Når jeg aldri blir bedre så mister jeg motivasjonen til å jobbe med sang, hele vitsen med musikken blir borte. Det eneste som har motivert meg når det kommer til musikk de siste årene, har vært låtskrivingen min. Der får jeg høre at jeg har forbedret meg, og jeg får høre det av mennesker som har musikalsk betydning. For det er det dette handler om, anerkjennelse fra mennesker som virkelig har kunnskap, slik som lærere og medmusikere.

Jeg får høre hele tiden at jeg er flink å synge, at jeg rørte de som satt i publikum, at jeg er et talent og lignede, men det kommer aldri fra de jeg trenger å høre det fra. Jeg vet ikke hvorfor jeg har denne trangten til å bli anerkjent av musikere og lærere. Går ut fra det har mye å gjøre med at jeg aldri klarer å tro på familie og venner når de sier jeg er flink, ikke en gang fremmede. Jeg blir glad der og da, men så begynner jeg å tenke over om de virkelig mente det, eller om de følte seg tvunget til å si det. Jeg har et inntrykk av at musikere sier det de mener, og lærere de må jo si hva de mener, i alle fall etter en eksamen. Min store drøm er at jeg skal klare å ta pusten fra sensor på hovedinstrumenteksamenen min. At jeg skal klare å være så flink at de ikke kan kritisere en eneste ting.

Jeg sang nettopp to av sangene jeg skal gjøre på eksamen på interpretasjon, og da ble den ene læreren min målløs over hvor bra det var, men dette kommer ikke til å skje på eksamen. Jeg har en tradisjon av å alltid gjøre det mye dårligere på en eksamenskonsert enn hva jeg gjør på en vanlig opptreden. Dette henger nok mye sammen med at jeg er blitt så vant til at jeg gjør det dårligere på eksamen enn hva jeg gjør til vanlig, at jeg har blitt veldig innstilt på at akkurat det kommer til å skje, og tankens makt er stor. Imsen (2008:423) skriver, ”slike

forventningsprosedyrer kalles selvoppfyllende profetier. I begrunnelsen er det en falsk definisjon av situasjonen som skaper bestemte forventninger. Forventningene utløser så atferd som gjør at den falske oppfatningen blir sann.” Det sies at for å nå de målene man vil, skal visualisere seg selv når man prøver å nå dem. I mitt tilfelle bør jeg se for meg at jeg synger så bra at hårene reiser seg på armene til publikum.

Hvis jeg ikke tror jeg lykkes, så kommer jeg ikke til å lykkes. Så hvis jeg tror jeg kommer til å gjøre det dårligere, kommer jeg til å gjøre det dårligere. Spesielt siden jeg da automatisk blir mye mer nervøs før konserten. Persen⁴(2005:44) skriver: ”Jeg mener at selvopptatthet og sterk selvkritikk fungerer som psykisk entropi. Mye av oppmerksomheten går med på å tenke på hva andre syns om en selv i stedet for å være konsentrert om det en selv faktisk holder på med. Jeg’et er i aksjon, og tillater ikke Meg’et å virke fritt.”

En tryggere hverdag

Jeg synes personlig at hele opplevelsen av prosjektet har vært veldig bra. Selvfølgelig kunne ting gått bedre, jeg kunne vært seriøs under konserten, jeg kunne sunget rett på ”believe”, jeg kunne tatt mer ansvar som leder og hatt mer autoritet, men jeg er fornøyd med det jeg har prestert, og det bandet har prestert. Mitt mål for antall publikum ble nådd, og publikum var veldig positive, jeg fikk fantastiske tilbakemeldinger både personlig og på ”facebook” i etterkant. Jeg fikk spesielt gode tilbakemeldinger på at jeg hadde spilt gitar selv. Det syns jeg var veldig artig og overraskende siden dette var noe jeg gruet meg veldig til, og trodde kunne gå helt forferdelig. Tilbakemeldingene og erfaringen har gjort meg tryggere på mine gitarferdigheter, og gjort at jeg faktisk har opptråd som gitarist i ettertid.

Jeg syns også det var veldig gøy at det virket som at bandet også var veldig fornøyd med det vi hadde gjort, og at de tilsynelatende syns det var en bra opplevelse. I etterkant av konserten er jeg blitt spurt om å gjøre en konsert på en kafé i byen med en avdeling med åtte av mine sanger, og det har gjort at min selvtillit som låtskriver har vokst mye. Jeg er utrolig glad for at jeg gjorde dette prosjektet, og føler selv at jeg har utviklet meg mye siden i fjor høst da vi startet med musikkformidlingsfaget.

⁴ http://www.syngut.no/div/Utrolig_aa_faa_syng_ut.pdf

Jeg har lært mye i denne prosessen spesielt om hvordan man arrangerer en konsert, hvem du skal ringe, hva du trenger, hvordan man setter opp en teknisk raider, og hva en teknisk raider faktisk er. Jeg har lært litt om hvordan man burde promotere en konsert for å få publikum. Det viktigste jeg har lært er at det ikke er skummelt å opptre med mine egne sanger, og at publikum liker mine sanger.

Det å ha så mye ansvar som jeg hadde i denne situasjonen har vært veldig bra for meg. Jeg har fått mye større selvtillit og tro på meg selv som leder, jeg mener selv at jeg har blitt bedre på hvordan man skal forklare ting og hvordan man skal organisere og delegere. Jeg har også fått mye større selvtillit, både til musikken min og meg selv. Jeg har generelt fått mye bedre selvtillit når det kommer til å tørre å gjøre noe. Noe som er bra, fordi det var en av grunnene til at jeg ville gjøre konserten. Dette er en erfaring jeg har vokst på, og det er noe jeg har lært at jeg vil gjøre flere ganger.

I denne skriveprosessen har jeg virkelig prøvd å utforske meg selv, og jeg har lært veldig mye. Jeg har blitt veldig bevisst på min dårlige selvtillit, både når det gjelder fag og person, og hvordan den påvirker min hverdag. Den siste tiden har jeg blitt mer bevisst på hvorfor jeg har dårlig selvtillitt, og hvor redd jeg faktisk er for å skuffe andre, og hvordan dette påvirker meg. Jeg har lært at jeg kan hvis jeg vil, alt jeg trenger er å tro på meg selv. Det at jeg har tatt tak i min egne dårlige selvtillitt tror jeg er veldig bra, og nå som jeg har reflektert rundt egne erfaringer, forstår jeg hvor dårlig den faktisk er, og hvor mye jeg burde ta tak i den.

Jeg er veldig redd for at mine vanskeligheter med å ta lederrollen skal hindre meg ellers i livet, og gjøre at jeg ikke klarer å prestere optimalt som lærer. Selv om jeg også tror at min forståelse av selvtillit, gruppeprosesser, ledelse, prestasjon og motivasjon kan gjøre meg til en bedre lærer. Jeg vil gjerne reflektere mer rundt hvordan dette kan skje, men jeg føler at det er en helt ny oppgave. Jeg har skjønt dette året jeg har studert musikkformidling at jeg er mye mer komfortabel med tanken på å undervise i små grupper, eller i timer med kun en elev, slik som sangundervisning, enn hva jeg er i store grupper. Jeg har også forstått at jeg vil føle meg mye tryggere med klasseundervisning i grunnskolen enn hva jeg vil på ungdomstrinnet. Grunnen til dette er at jeg tror min usikkerhet vil komme mye tydeligere frem i samspill med eldre elever enn med yngre. Dette har jeg innsett fordi jeg har reflektert så mye om meg selv dette året, og i denne skriveprosessen har disse tankene kommet mer og mer fram, når jeg har skrevet om min dårlige selvtillitt.

Jeg har alltid vært en sånn person som ikke liker å bli konfrontert, og jeg er utrolig redd for at akkurat det skal skje i en tiende klasse. Dette har mye å gjøre med min tro på min faglige kompetanse innenfor musikk. Jeg vet at jeg har fungert veldig bra i praksis og ikke hatt noen problemer med å få respekt og oppmerksomhet fra ungdomskoletrinnet, men det er noe med det at jeg skal stå på egne ben, å være ansvarlig for alt som skjer. Jeg tror hvis en andre klassing sier til meg at jeg er dum eller at jeg tar feil, vil dette påvirke meg mye mindre enn hvis en tiende klassing skulle sagt noe slikt. Dette har nok veldig mye med erfaring å gjøre, og jeg tror at hvis jeg får erfart en tiendeklasse vil jeg mest sannsynlig bli mer å mer trygg ettersom jeg får kommet meg inn i systemet, og får forståelse for hva det egentlig går ut på.

I henhold til Gjøsund og Huseby (2006:102) ”når vi er usikre på dem vi kommuniserer med, og hva de for eksempel mener om oss, har vi også lett for å legge vekt på nærmest irrelevante ting under selve kommunikasjonen. Det kan føre til feiltolkning vi legger for eksempel ikke så godt merke til en del ikke-verbale signaler i situasjonen, eller vi overdriver betydningen av andre signaler. Ofte er det slik at vi undervurderer betydningen av de signalene som støtter opp om vår egne holdninger og meninger, og overvurderer de signalene som ikke støtter opp om dem.”

En annen ting jeg har innsett i denne prosessen er at jeg er et menneske som tar til meg veldig mye, uansett hva det handler om. Jeg husker og bryr meg fortsatt om negative kommentarer jeg hørte for seks år siden, og mye av det hindrer meg i å være helt meg selv foran de menneskene som har sagt det. Jeg har forstått etter at jeg har spurt andre om de husker hendelser der jeg selv synes jeg flauet meg ut, eller noe lignende skjedde, at det er kun jeg som husker det. Det er altså kun jeg som går og dveler og analyserer hva andre synes om meg i etterkant av hendelsene.

Det at jeg har innsett dette er veldig bra for meg, fordi jeg forstår nå at jeg innbiller meg veldig mye negativt, jeg tror andre synes forskjellige ting om meg, uten å ha noe annet grunnlag enn en enkelt hendelse som kanskje skyldes at personen hadde en dårlig dag, og som personen selv ikke husker. Derfor har all denne reflekteringen rundt meg selv, gjort at jeg har fått mye bedre selvtillitt. Jeg tror det viktigste jeg har oppdaget om meg selv, og det viktigste jeg må jobbe med, er at jeg er veldig styrt av den egentlig ironiske ment janteloven.

-Janteloven-

- 1. Du skal ikke tro du er noe.*
- 2. Du skal ikke tro du er like meget som oss.*
- 3. Du skal ikke tro du er klokere enn oss.*
- 4. Du skal ikke innbille deg at du er bedre enn oss.*
- 5. Du skal ikke tro du vet mer enn oss.*
- 6. Du skal ikke tro du er mer enn oss.*
- 7. Du skal ikke tro du duger til noe.*
- 8. Du skal ikke le av oss.*
- 9. Du skal ikke tro noen bryr seg om deg.*
- 10. Du skal ikke tro du kan lære oss noe.*

Axel Sandemose 1933

Dette er en liste regler jeg har hatet hele livet, og jeg har aldri forstått hvorfor enkelte tar den på alvor, men hvis du leser den vil du se at de fleste årsakene jeg bruker som begrunnelser for min dårlige selvtillit, står som regler i Janteloven. Som for eksempel at jeg ikke klarer å tro at noen bryr seg om meg, og at jeg ikke tror jeg duger til noe. Jeg tror grunnen til at denne listen med regler styrer meg så mye er at den er en stor del av norsk kultur, og at det er vanskelig å vokse opp i Norge uten å bli påvirket av den på et eller annet vis.

Jeg prøver å ikke tenke det verste om meg selv hele tiden, og det er veldig hardt. Jeg må stadig overbevise meg selv om at andre ikke syns det jeg tror de syns, og tvinge meg selv til å være sosial og bli kjent med nye mennesker. Jeg vet at mine selvtillitsproblemer kommer til å være et problem mest sannsynlig hele livet, men jeg tror hvis jeg fortsetter å utfordre meg selv, så kommer det til å bli bedre, og at jeg kommer til å finne tryggheten og troen på meg selv til slutt.

Litteratur

Adler, Nanna Kristin (2009): Sangeleven i fokus, oppvarming og øving, Musikk husets forlag AS

Gjøsund, Peik og Huseby, Roar (2006): To eller flere.. basiskunnskapgruppepsykologi, N-W-dawn&sønn

Hummelvoll, Jan Kåre (2006) Helt – ikke stykkevis og delt. Psykiatrisk sykepleie og psykisk helse, Gyldendal akademisk

Imsen, Gunn (2008) Elevens verden – innføring i pedagogisk psykologi, Universitetsforlaget Oslo

Moxnes, Paul (2008) Fasett-mennesket hvem er jeg? Teori og forskning om personlighet og rolle et lederopplæringsperspektiv, Forlaget Paul Moxnes Oslo

Nesheim, Elef (1994) Med publikum som mål, Norsk musikforlag AS

Nesheim, Elef – Hjelle, Eline – Sæter, Bjørn (1997) Fra øverom til scene, Gyldendahl Norsk Forlag ASA

Andre kilder

MU201L 000 Musikkformidling fordypning(Høst 2010 - Vår 2011)

Persen, Åsne Beate(2005) Utrolig å få synge ut, Masteroppgave institutt for musikkvitenskap, Universitetet i Oslo

www.caplex.no

Vedlegg 2: Prosjektplan og videoopptak

Vedlegg (bachelor musikkformidling)

Bodø kommune

Postboks 319, 8001 Bodø

E-post: postmottak@bodo.kommune.no

Søknad om støtte til konsert - under utvikling

Hei, mitt navn er Katrin-Jeanette Hansen, jeg er en ung musiker i Bodø. Jeg vil gjerne arrangere en konsert som handler om hvordan musikk har hjulpet meg og hvordan jeg har utviklet meg gjennom den. Konserten vil bli holdt på Hunstad Kultursenter, og målgruppen er ungdom og unge voksne. Det vil selvsagt være åpent for alle aldre. Konserten vil bestå av syv sanger, hvor jeg forklarer hver sang før jeg synger den, altså jeg forteller hva som inspirerte til den og hvorfor jeg skrev den.

Grunnen til at jeg vil arrangere denne konserten er at jeg mener jeg har noe å bidra med kulturelt i byen vår. Jeg har skrevet sanger i 9 år, og vil ta med sanger fra begynnelse til i dag. Livet mitt har vært fullt av opp og ned turer, og dette er sangene mine preget av. Jeg vil vise verden, og spesielt dagens ungdom at det er andre som lever med de usikkerhetene de lever med, og at det faktisk blir bedre etter hvert. Jeg mener selv at jeg har en spesiell måte å skrive sanger på. Selv om akkordlinjene er ganske vanlige, så mener jeg at jeg har et særpreg i måten jeg skriver tekster. Jeg er veldig direkte og sier akkurat hva jeg mener. Dette er noe jeg har fått gode tilbakemeldinger på, mange mener jeg har sterke tekster med et sterkt budskap. Jeg mener det er på tide at Bodø får høre musikken min.

Med vennlig hilsen

Katrin-Jeanette Hansen

Reitmyrveien 22, 8022 Bodø

Tlf 90847965

Vedlegg: 3

Veldegg: 1, prosjektplan

Under utvikling

Medvirkende

- 1 Bjørn Andor Drage – musikals rådgiver, piano/keyboard
- 2 Thale Krogtoft Jensen – Kor
- 3 Eva-Therese Johansen – Kor
- 4 Aksel Bakke – Slagverk
- 5 Mikal Reinvik – Gitar/Bass
- 6 Mikael Jonassen – Banjo

Tid, Dato, Klokkeslett

Konserten planlegges 20.januar, kl 19.00, i 45/60min

Sted/lokale

Hunstad kultursenter

Målgruppe

Ungdommer, og unge voksne.

Konserten vil være åpen for alle interesserte i alle aldre.

Beregning av antall tilhørere

50stk

Markedsføringsplan

Lag event på facebook.

Lag plakater, henges Uin, Hunstad kultursenter, butikker etc

Kontakte AN og AB24 før konserten for å få annonsert

Kontakte AN og AB24 og invitere dem på konserten

Program

Jeg planlegger å fremføre ett utvalg av sanger som jeg selv har skrevet og komponert. Sangene handler om livet mitt og viser hvordan jeg har blitt den personen jeg er i dag. Jeg vil også vise hvordan musikken min har forandret seg siden jeg begynte og lage sanger da jeg var 12år.

Sangene som skal være med er:

- 1 Your soul(13År) – 2,30min, Det er en rolig ballade med piano, bass, perkusjon og sang. Handler om at selv om man har kjærlighetssorg så må man komme seg gjennom den, fordi til slutt vil man finne den rette.
- 2 Alone(14År) – 4min, Power ballade, bass, banjo, slagverk, kor og sang. Handler om mine følelser rundt det å ikke passe inn, og å føle seg alene.
- 3 My dear(15År) 3min, ballade, bass, banjo, slagverk, kor, kor, piano og sang, Handler om en person som sto opp for meg når jeg trengte det.
- 4 My one true love(17År) 3min, glad ballade, perkusjon, kor, kor, banjo, bass, piano og sang. Handler om min første kjærlighet og nåværende kjæreste. handler om å tro på kjærligheten.

- 5 Believe(19År) 4min, soul ballade, Piano, kor, kor og sang, handler om å tro på seg selv.
- 6 Hold me(20År) 4min, power ballade, bass, piano og sang, handler om at selv om man har det bra så trenger man fortsatt støtte, fordi det er lett å falle tilbake til der man var.
- 7 Everytime(21År) ballade i 6/8 og 4/4, kor, kor, sang, piano, banjo, bass og slagverk.
Handler om å bli såret og skuffet av noen som står nær, og at man har innsett at man må gå videre fordi selv om man vil ha personen der, så er det ikke bra for deg.

mellom sangen vil jeg forklare hva som inspirerte sangene, hvordan de ble til. Dette er en konsert der jeg virkelig vil gi mye av meg selv, og det betyr mye for meg hvis jeg får gjøre det.

Vedlegg 2: Budsjett

Budsjett

Musikere:

Bjørn Andor Drage - 4000kr

Thale Krogtoft Jensen - 3000kr

Eva-Therese Johansen - 3000kr

Aksel Bakke - 3000kr

Mikal Reinvik - 3000kr

Michael Jonasen - 3000kr

Lydteknikker - 1000kr

Lokale og utstyr

Hunsad Kultursenter - 1000kr

Lyd & lys - 1000kr

Markedsføring:

1500kr

Dekor & programhefter

500kr

Vedlegg 3: Prøveplan

Prøveplan

26.10: Presanter sangene for Bjørn Andor Drage, få tilbakemelding og jobb videre.

08.11. Presanter sanger for bandet, få tilbakemelding på hva de mener kan passe som besetning, prøv ut.

10.11. Spill My one true love i kompgruppe, jobb videre med den i de timene.

14.11. Øv på everytime med bandet.

17.11. kl 11.00, øv på everytime med bandet.

17.11. spill everytime i interpretasjon.

28.11. kl 12.00 øv på everytime.

13.12 kl 13,00, Jeg og Bjørn Andor Drage øver på alle sangene.

03,01 kl 14,00, øv med bandet på alle sanger.

06,01 kl 13,00, øv med bandet, og Bjørn på alle sanger.

10,01 kl 14,00, øv med bandet på alle sanger.

16,01 kl 12,00, øv med bandet, og Bjørn? på alle sanger.

18,01 kl 14,00, øv med bandet, og Bjørn? på alle sanger

19,01 kl 12,00, spill noen sanger på interpretasjon/kompgruppe

19,01 kl 15,00, øv med bandet, og Bjørn? på det som trengs

20,01 kl 12,00, Generalprøve!!

20,01 kl 19,00, KONSERT!